

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!
F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa so kóždy šobotu w Šmolerjez knihcizisčječni w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

Reminiscere.

Mat. 15, 21—28.

Jesuf džowtu Kananejskeje žónskeje wustrowi.

To běšče přeni krócz, so je Jesuf pohanam pomhał a so tež se skutkom jako jich Šbóžnik wopokasał. Duž je so prajilo, so móžemy runje s teholec teksta wjele ša šwoje mišioniske džělo wutnyć. To wschał tež wěšće trjehci; pschetož tu widžimy, kał horjo, hubjenstwo a nusa pohanow niz wjazy k jich pschiboham, ale k Jesufej čěri. Ale ša šwjaty poštny čaš ma nam tutón tekst hišćeje něšto druhe prajicž, mjenujzy, so je Jesuf, wot Židow šastorčeny, pschezo hišćeje našch pomocnik a Šbóžnik, so šo we šwojej lubosći nad nami w našcej čělněj a duchowněj nusy šmili, je-li šo šo jeno s wutrobnym dowěrjenjom k njemu pschibližujemy a pschi nim woštanjemy. Š njemu mamy šo wołacž a wobštajnje modlicž. Š temu napomina naš tež mjeno tuteje njedžele — Reminiscere, t. r. „Spomni, Šnježe, na šwoju šmilnosć a na šwoju dobrotu, kotraž byla je wot špocžatka šwěta“ (Ps. 25, 6). Duž rošpominajmy šebi:

Wobštajna wěra dobudže.

My šedžbujemy na to:

1. Kał dowěrjenje k Jesufej pod čěžkim šchizom wotucži;
2. kał tuto dowěrjenje w Šnješowej šchuli rošće;
3. kał tuta wobštajna wěra psches Šnješowu hnadu šwoje myto dostanje.

1. Jesuf džěšče tam precž. Pschi Genezaretskim jěšoru bě šako ras Šarisejskich powucžik, kiž šo pohóršchowachu, šo jeho wuczobnizy šarschich wustajenja pschestupujia. Tam bě wón wo tutych ludakach to wótre šłowo prajik: Tón lud šo ke mni pschibližuje se šwojim rtom a čžesczi mje se šwojimaj hubomaj, ale jich wutroba je daloko wote mje. A dokelž šo powucžicž dacž nochznychu, dha džěšče tam precž a wustupi na Tirowške a Sidonške štrony. Tirus a Sidon běšchtej šłownej měšće Šóniziskeje, pschi morju ležazej, psches wikowanje jara bohatej, ale tež pohanškim njepočžinkam a lóšchtam podatej. Š tych šamych mješow pschińdže Kananejska žónška. Kananejszy běchu stari wobydlerjo Šanaana, něhdy psches Židow wot tam wučžerjeni a teho dla jich a jich wěry njepscheczěljo, kiž rady psches tute mješy njethodžachu. Ššto tutu žónšku tola k temu čěri? Šusa, hórka nusa; jeje džěčžo bě šhore, Jesuf dyrbi pomhacž: „Šnježe, ty šyno Dawitowy, šmil šo nade mnu; moja džowka budže wot čžerta hubjenje čžwilowana! Šjeje nam prajene, fajka šhorosć to běšče, hacž čžerpjenje čžěla abo dusche, abo woboje. Wěšćeje bě tamne džěčžo na widliščža šthoriko, kał šo bu s šhwilemi w žaloštnych nadpadach tam a šem mjetane. Šehdy šebi myšlachu, šo je šla móž, šly duch w čžłowjeku, kiž bu tač čžwilowany. Šeho dla ta žona tež praji, šo budže jeje džowka wot čžerta čžwilowana. Tutej šhorosći dyrbjěšče macž, kiž šwoje džěčžo s žylej wutrobu lubuje, pschihlowacž; haj, šebi prajicž: Šwoje džěčžo leži w pašorach čžerta! Džěščžowa nusa je jeje nusa, džěščžowe hubjenstwo jeje nje-

šbože. Wona teho dla tež njepraji: „Smil šo nad mojej džowku!“ ale „nade mnu“. Wěšće je we šwojej lubošći k šwojemu džěšču hižom wscho pospytowała, šštož běšče možno. Wěšće běchu tam w bohатыm Tirušu a Sidonie tež dobri lětarjo, šnadž tež mužojo, kotřiž wudawachu, šo samoža, psches kuslarške mozy pschecziwo tajkej khorošći pomhacž. Wěšće je jich wo radu praschala; ale wschitto bě podarmo. Kaž cžemna nóz ležěšče jeje nješbože nad jeje žiwjenjom. — Šdžez šo w cžemnej nozy šwěza šwěczi, je to daloko widžecž. Tež do nozy jeje šrudoby šwětka pruha padašče. Wona šlyšchi wo Jesušu, kiž je wjele khorým, tež tajkim, kiž buchu wot šamšneje khorošče cžwilowani, pomhał. Šacž runje bě wona pohanka a wón šyn hidženeho židowskeho luda, dha wona šo tola na pucž staji a ša nim wołasche a džěšče: „Šnježe, ty šyno Dawitowy, šmil šo nade mnu!“ Nusa jej woczi ša Jesušowu wošebitu Božu móž a krašnosč wotcwri, pod cžěžkim šchižom dowěrjenje k njemu wotuczi, nusa ju k Jesušej wjedže.

Nusa wuczi naš, šo k Bohu modlicž. Šdyž šo wschitke šepjery, na kotrež šwoje šemške šbože twarimy, šamaju, dha šo šašo na šwojeho Boha dopomnimy. Psches wulku wójnu psched što lětami bu němski lud šašo pobožny lud. Někotryžkuli, kiž je prjedy po Tirowskim a Sidonskim waschnju žiwy byl a Boži lud šazpował, je hašle pod cžěžkim šchižom, kotryž bu jemu napoloženy, šwojeho Boha a šwojeho Šbóžnika šašo namakał. Nětk je šamo ša to džakowny, šo měješče cžerpicz; pschetož tehdy je jeho wěra wotucžila.

2. Šananejška žónška ma hiščeže krtu šchulu pschekhodžicž. Šajke poniženje ša nju, šo wona jako Šananejška ma Žida wo něšcto prošnyč! Šajke poniženje bě ta prošta: Šmil šo! Pschetož wo šmilnosč a hnadu tón prošy, kiž šebi nješapšluzi, šštož šebi žada. Šajke poniženje bě Jesušowe šadžerjenje: Wón jej šlowcžko njewotmolwi. Šo bě tež wotmolwjenje, mjenujžy šymne wotpošasanje. Wucžobnikam jeje nusa k wutrobje dže; woni džachu: „Pušchcz ju wot šebje, pschetož wona woła ša nami!“ Šo bě tak wjele kaž „wušlyšch ju!“ Jesuš wotmolwi: „Ša nješkim pošłany, šhiba jeno k šhubjenym wowzam š Šraelskeho doma“. Tež wona je wěšče tuto šlowo šlyšchala, ale tola šwoje dowěrjenje nješhubi; pschetož padnywschi psched nim dele džěšče: „Šnježe, pomhaj mi!“ Měšto wocžakowaneje pomozy ju šurowe šlowo trjечи: „Běknje njeje, šo šo džěčom šhlěb wošnje a cžišnje šo pšam!“ Njedyrbjalo tuto šlowo ju hlubošo ranicž? Njeklinczi to kaž wohanibjenje? Wona derje wjedžěšče, šo Šraelitojo wschēm, kiž Židzi njeběchu a do šich Boha njewěrjachu, pšy rěčachu. Ššto by kóždy drugi Šananejški cžinil, hdy by šo jemu tak jeschlo? Šošhorjeny by wotešchol! A wona? Wulka bě jeje nusa, wjetšče jeje dowěrjenje k Jesušej, najwjetšča paš jejna ponižnosč. Wona wotmolwi: „Šaj, Šnježe; dha wschał jědža pšycžatka wot thyč šrijódkow, kiž wot jich knježich blida padaju.“ „Šaj, Šnježe.“ Š tym pošnawa wulku winu, kiž nad nimi leži. Wty pohanjjo nješkimy džěczi Bože, nješkimy Boha lubowali a cžěščili, kaž šo šlyšcha. Wty nješkimy jeho pomozy hódni. „Dha wschał“ — na hrěchowwušnacze pschindže prošta wo wodacze, wo hnadu, wo šmilnosč. Šódna teho drje nješkim, šo bych wušlyšchana byla, ale twoja šmilnosč, Šnježe, je psches měru wulka, šrijódka hižom ša mnje wotpadnje. Wona šo wotpošacž a mylicž njedawa;

šajke šylne, wutrobne dowěrjenje k temu Šnješej šo w jeje šlowje wupraji!

Tež pola naš je nusy došč. Šak někotra macž je šo rudžila wo šwoje lube džěcžo. Šak je tež někotryžkuli hižom šhonil, šo tón Šnješ na jeho modlitwy njeje ani šlowcžko wotmolwil, a tehodla šwoje dowěrjenje k temu Šnješej šhubil, měšto teho, šo by prajil: Šaj, Šnježe, ja nješkim twojeje pomozy doštojnny! Šot tamneje Šananejškeje žónškeje dyrbinny najprjedy wufnyčž, šo psched Bohom žaneho prawa n. n. n. To dyrbi někotryžkuli w šchuli cžěžkeho šchiža wufnyčž. Šštož je to nawufnyč a tola w dowěrjenju k temu Šnješej nješhabla, šštož ponižny a do Božeje wole podaty wscho wot Šnješoweje hnady a šmilnosče wocžakuje, temu je wušlyščenje wěšte, tón widži, šo

3. wobštajna wěra šwoje myto doštanje. Šamna Šananejška žónška, tak hlubošo ponižena, bu powyšchena. Jesuš jeje wěru kšwali: „Š žónška, twoja wěra je wulka!“ A tuteje wěry dla bu jeje prošta wušlyšchana: „Šebi šo štan, kaž džěšch!“ A jeje džowka wocžerstwi w tej šamej šchtundže.

Nječ tež naš kóžda nusa k temu Šnješej wjedže, kiž je prawny pomocnik w kóždej nusy, kiž pomhacž dže a móže. Ššto njeby hižom šhonil, kaš Boh jeho modlitwu wušlyšcha! Wty šaršchi, modlcze šo ša šwoje lube džěczi; wy džěczi, wopomnicze, kaš je šo wascha luba macž ša waš k Bohu modliła! Džeržče šo bjes pschěšacž k Bohu, dha budža wasche prošty wušlyšchane; wobštajna wěra dobudže! Šamjen.

V. w H.

Jeno wěr!

Šlók: Jesuš moja nadžija —

Jeno wěr a njeboj šo,
Duscha, džerž šo Šhrysta šwěru;
Čžmi šo, bje njewjedro,
Wón cže kryje, wjedže k měru.
Duž šo horja nještrachuj,
Štrošchtny budž a njedwěluj.

Jeno wěr a njeplakaj,
Še cži šwět tež wschitto rubil;
Ššwojej šrudžbje mjesu štaj,
Ty wschał nješkim nicžo šhubil:
Masch-li jeno Jesuša,
Dha je duscha bohata.

Jeno wěr, wón šnaje cže,
Šebje w šwojim štable wodži;
Nusu duscha nješmėje,
Šdyž pod jeho šchitom šhodži:
Wón ju šyczi, napowja
Š šhlěbom, wodu žiwjenja.

Jeno wěr, šo lěkarštwo
Ma twój Šbóžnik ša wschě šchody;
Šeho ruzy dowět šo,
Wón cži šhoji hrěcha šrijody;
Šod nim duscha wotšhori,
Wěcžna šmjercž ju njetričchi.

Jeno wět, hdyž kłaby by,
 Jeho móz je w kłabych mózna;
 Na kšchiz Chrysta slož so ty,
 Je-li twoja duscha sprózna:
 Wón po swojej kmilnosći
 Tebje s nowa pohylni.

Jeno wět, hdyž saczuwasch
 Eso mot kwěta wopuschčeny,
 So ty Chrysta kwěru masch,
 Pod nim khodzisch wobhnadženy.
 Praj, hdyž wjětscha sbóžnosć je!
 Tajku kwět dacž njemóže.

Jeno wět, mój kšchesczano,
 So by wšchudže w Chrysta ruzy;
 Džerž ty jeho hnady so,
 S nim kwój kšchiz nješ t njeby duzy;
 Tam masch potom wěčny mēr,
 Duž, o duscha, jeno wět!

K. A. Fiedler.

Wobstajnosć 40 martrarjow.

Swjaty póstny čas tu sažo je. Kšchizowany Sbožnik w duchu psched swojimi wěrjazy mi steji a kóždeho namokwja: Bój sa mnu! To je napominanje, swoje czěko s jeho lóschami a žadosćemi kšchizowacz, napominanje, pschi wschej nětčyšchej pschecziwnosći dla wěry twjerdže stacz. Swjaty póst nam dwójžy žiwje snamjenja krawatnych kwědłow psched woczí staja. Rač móže runje jich snamjo naš pschezo s nowa posbėhowacz! Duž dyrbjeli w nětčyšchim časbu prawje kwěru na jich pschiklad kėžbomacz. W mērzu maja schtyr-zeczjo martrarjo s města Sebasta w Armeniskej kwój wopomnjeński džěn. Wo nich stare powjeseče tole powjedaja.

Wotoko lěta 320 po Khr., jako bėšche Agrikola s bohodom w Armeniskej, bu tam w romskim wójsku nowy wufas kėžora Džinia wosjewjeny, po kotrymž mējesche so kóždy, kiz jako wojak kłuzesche, sažo nusowacz, pschiboham woprowacz. Synom 40 kšchesczjanow s rjadow wustupi, swoju wěru do Chrystuska wusna a wobkrući, so žana móz na semi jich pohnuć njemóže, tušamu saprēcž. Szudnik w nadžiji, jich dohycz, najpriedy kwój wuczeł t hladkim kłowam narēczenja wsa. „Wascha twjerdosć“, wón džesche, „wam wěčnu nječesć pschinjeke, podčiznjecze-li so pał wjěčhowej woli, so wam to derje saplaczi.“ Sažo bohót widžesche, so jeho lubjenja nicžo njepomhaja, sapoczja s hroženjom. Čzi kšchesczijenjo pał wobstajnje wotmolwjachu: „Twoje lubjenja naš njewabja, a twoje hroženja naš njetrascha. Ty masch jeno móz nad našchimi czěkami, kotrež hmy sazpicž nawukli; našche dusche nješbu žanej semiskej mozy podčiznjene.“ Bohót so roshněwa; pschetož tajleho wotmolwjennja njebėšche doczakał. Wón da pschecziwnych s prutami schwikacz a jich bofi se želešnymi pasorami rostorchacz. Potom buch do rjećasow samnjeni a do jastwa cziznjeni. Skóncznje bebi njanahlu žakožnu kmjercž sa nich wumyšli.

Runje bėšche slyma, kotraž je w Armeniskej husto kėžetro fruta a bė tehdy psches stajny, počnóžny wětr skoro nješnėpliwu. Wulki hat bėšche pschi mēšchczanskej muri, kiz bė twjerdže samjeršny. Tu da Agrikola tych kšchesczjanstich wojakow pschinjesć a w nozy nahich wustajicz. So pał bychu psches lohtu móžnotu wumoženja spytowani byli, bėšche blisko pschi hacže kupjel s czopkej wodu pschihotowana, w kotrež móžachu so czizami, kiz bychu pschiboham woprowali, hnydom wohrēcž. Čsi dny a čsi nozy martrarjo žakožnu czwilu czekpjachu, pschi kotrež jedyň staw po druhim wotmjeršny.

Jeno jedyň da so pohanskim stražowarjam narēcžecz, njejabžy kwój blał wopuschčicz a do czopkeje kupjele stoczicz. Tola lėdom bėšche to scžinik, swojeho ducha spusčezji. Čzi towaršchojo bėchu dla pada swojeho bratra hlubofo srudženi. Tola jich ličba dyrbjesche so sažo wupjelnicž. Senemu s tych stražnikow bėšche rječerška khrobkosć wusnawarjow wutrobu sapšchijaka. Wón swoje drašty wot so czizny a so s tymi kłowami t tym džewjecz a tšizeczom stupi: „Sa hym kšchesczijan runje kaž wy.“ Sažo bėšche schtwórtly džěn sašwitał, pschikasa bohót smjeršnych na kary sklasč a do wohnja smjetacz. Woni bėchu pał so wubėdžili, pał bėchu kmjerczi blisko, kšhiba niz najmłódschi, Maliton s mjenom, kiz hšchče w počnej mozy stejesche. Dracžojó chyzchu jeho teho dla hšchče wostajicz, hdy by knano bebi pschemyšli. Ale jeho macž njechascche wo tym nicžo wjedžicz. Wona bėšche s wudowu, drje s niskeho roda, ale bohata w Bosh a wulka we wěrje. Wona swojeho hyna t wobstajnosći napominasche, jeho fama do swojeju rukow wsa a na kuru skózi: „Nětk skóncž, mój hyno, tole sbožowne puczowanje se swojimi towaršchemi, so so jako počledni psched Bohom njesjewisch.“ Wona tele kłowa hlubofo sapšchijata prajesche, ale bjes bylšow a kuru hacž t schčėpomzej pschewodžesche.

Hdyž bėchu czěka tychle 40 spalene, bu jich popjel na bohótowu pschikasnju do rěki sešypant, so njebychu czěka ženje stanycz mohke. Ale rėžyne žokmy njemóža Božej wšchehomozy wuczėnycz, a spaleny popjel so runje tał wobnowi kaž pschetkaly proch czěkow.

Čezke stejnischčo.

Železnizat Kruža mējesche lubu mandželsku a schtyri pėkne džeczji. Tele pječ duschow bėchu jeho wjesele, jeho spodobanje a džak, sa nje wón džekasche, na nje bebi myšlesche, s nimi so modlesche. Tał bėšche sažo ras Batoržiza pschischka. Kruža mējesche tón ras nóznu kłuzbu a teho dla wobnjo pschihotowa, schtož bėšche trėbne, pschetož w nozy dyrbjesche Bože džeczjo wobradžecz. Psched wječčorom so na swoju kłuzbu poda. S wopredka bėšche wón wšchón wjeseły, krocžesche horje a dele a hladasche na kwój domczł pschede wšbu, s wotkaz so jemu kwětko psches wofno blyšchčesche. Womaku wuhafny jow jedyň dom, tam drugi, a tež Kružowa so lehny, kwėžu wuhafnywšchi.

Wulka czischina wotpočowasche na semi, jeno jėšdzenje želešnikich czahow bė daloko klyšchecz. W tutej samotnosći bywasche Kruži někał styšno we wutrobje. Wójajnosć to njebė, wšchalo bėšche na samotne stejenje pschuwčeny; wón njewjedžishe, schto dyrbi to bycz, so jeho njeměrnosć popadowasche. Wón swoje kolije pschėndže, so na wšchė bofi wobhladowasche, nihdže nicžo wofebiteho. Duž klyšchesche bubotanje swojeho czaha, kiz so nasdala bližesche. Kruža t swojej pschestajomnej koliji stupi, so by czah na druhu koliju pokazal; pschetož kusł dale dyrbjeschtaj so dwaj czahaj setkaz. Jeho woblicžjo stejesche t wšy.

Na jene dobo jeho slyma pschėbėhny; s jich wuhenna domach so schtrė walachu; bórny po tym lisasche plomjo po tšesche. Kruža kaž pschibity stejesche. „Moja žónka! moje džeczji!“ wón sašchitny, „Božo, pomhaj!“ A w tym wón hižom postoczji, so by jim na pomoz hnał. Ale tón czah hrimotasche, hšchče minuty, dha budže nimo! Čdychujó wróczi so Kruža a twjerdže swoju koliju sapšchimny. Čzah nimo jėdžesche.

Snaty schaffnar jemu s czaha pschitwola: „Kruža, twój dom so pali, khwataj!“ To kłowo jeho wubudži, wón dosta sažo swoje wėdomnje. Poł hodžiny mam czaha, hacž bližšchi czah pschidžje, w tu khwilu móžu domoj doběžecz, bebi wón myšlesche. Čaj, ale sa poč hodžiny tam njepobudžesch, jemu snutskowny hlóš rjekny, wostaň tu a czin swoju pschikłuschnosć. A wón stejesche, stejesche, kaž na hofdžach. W duchu klyšchesche to žakosčzenje kwó-

jich džěczi, tón křichil kwojeje žony, widžesche jich we wohnju mrě-
jazych a dyrhjesche tu i měrom stacz. Sły duch jemu schepťasche:
„Dłupy cłowjecze, sčto tebje zusy ludžo w cžahu nastupaju, kam
šebi šy najbližšči! Šhwataj, šnano njeje hiščezje pscheposdže!“
Druhi hlóš pať woľasche: „Stanje šo njesbože, dha šy ty na tym
wina, Kruža, što duschom budže cže wobškoržowacz!“ A wón po-
hladať k njeju a prošesche: „Šnježe Božo, pomhaj tym mojim!“
Mjes tym jeho žyly dom we wohnju stejesche. Wo wšy počachy
na woheń trubicz, pšy wujachu, ludžo hanjachu, nětko jim pomoz
pschidžje! Kruži buchy te minuty dlějšche, hacž hewaf měšazy;
kať rad by wón tež hnať, ale wón dyrhjesche i měrom pschihlado-
wacz. Naposledku šo posledni cžah bližesche. Pašažirojo stejachu
pschi woľnacy a hladachu do teho płomjenja a na cžerwjene njebeša.
Sbožownje cžah do města pschijědže a pašažirojo šhwatachu do
šwojeho doma, k šwojim lubym, njewjedžo, šo bu jim jich žiwjenje
psches šwěrnosč wboheho wotpaleneho šđeržane.

Kruža běšche ša cžahom domoj leczał. „Šsu wumóženi?“
kžom našdala woľasche, a i wjele rtow to wotmolwjenje klicžesche:
„„Wščitzy šu žiwi, njeboj šo.““ Dha štykny wón šwojej ruzy
a džesche: „Džaf budž lubemu Bohu!“ A hdyž šwoju płakazu
mandželsku wobjimafche, šo jich dom do hromady šrimota. — A
nětko wona jemu kať powjedafche: Ša běch šo lehnyla a wuřka,
duž šo mi šesda, jako by mje něčto woľaf. Ša šlocžich i kóža,
šwobľefach šo trochu a hudach, sčto měto to byč. Šdyž durje
wotewrich, šo bych won pohladacz ščła, běšche kžeža potna dyma
a praškotanje wohnja mi to njesbože pokafa. Ša popadnych naj-
prjedy tej mjeńšchej džěczi a donjeřych jej do šahrody, potom
cžerjach wróczo po tej staršchej. Ššches kžežu pať njemóžach i nimaj
won; duž psches woľno wulěšchmy.

Boži džěń pschidžje a Kruža pschi šwojim wobradženju stejesche,
kiž bě hromada popjela, ale žana škóržba njepschidžje i jeho rta.
To wumóženje wšchěch šwojich mějesche wón ša najrjeńšche wo-
bradjenje. Šschiščuschnosč bě wšchšcho stajať, dhyžli lubosč a to
bě dobre bylo.

Pój ša mnu!

(Luf. 9, 59.)

To šu tši křótke šłowa še rta našcheho Šbóžnika, ale te šłowa
dořahaja jara daloko. Ščto njeleži tola wšcho w nich! Šdže dha
pať je Šhrystuř wšchudžom šchol, šo dyrbimy ša nim hič? Wón
džěšche do Nazareta a bě šwojimaj staršchimaj poddany — dži ša
nim. Wón džěšche ša hubjenymi, šo by jim pomhaj — dži ša
nim. Wón džěšche do templa, šo by Boha šhwalik — dži ša nim.
Wón pyťasche ša njepscheczelemi, šo by jich dobyť — cžin teho
runja. Wón je na šwojim poslednim puczu šo postarať ša
pohanow i tym, šo je šwojim wuczobnikam pschitafaf, k nim hič
a jich wuczicž a kšecžicž — njesabudž tež tuteje starosčje! Šdyž
cži nan něšcto kaže, dha jo cžinišch, pschetož šwojemu nanej šy
wjele džafa winojty, hdyž cži twój hospodať něšcto pschitafže, dha
jeho pschitafnju wuwjedžesč, pschetož twój hospodať cži mšdu dawa.
Kať wjele džafa pať halle šmy wščitzy šwojemu Šbóžnikaj
winojezi, kiž je ša naš cžerpiť a wumrjel? Duž dyrbjeli ša nim
halle kať prawje křodžicž. Šdže dha pať je wón na posledku
šchol? Šeho ani Bethlehem džeržaf njeje, ani Tabor, ani Golgatha.
Šłoncžnje je k prawizy Božej dořchol.

Tam je jeho město, kiž jemu do wěčnosčje wostanje. A
tam čže wón tež naš měč. Še nam tola šlubit: Šdyž ja junu
powšchenny budu, počahnu ja wščitlich ša šobu. A wšpjet je

prajil: Wótče, ja čžu, šo hdyž ja šym, byčhu tež cžišami pola
mje byli, kotryčž mi dať šy!

Duž njepuschčž we šwojim žiwjenju ženje i pomjatka teho
napominanja: Šój ša mnu!

Bohuwěr.

Něhdy je něhdyje w kraju křudny hólčez byť. Staršchej běšchtej
jemu wumrjeloj, a dobri ludžo běchu šo po nim horjebali. Ščtož
jemu cžinjachu, to jim i poškuschnosčju a pilnosčju w šchuli a
domach šaplaczi.

Naš běšche w šchuli pruhowanje. Šchulski dořadowať bu
bóřy na tehole hólza ředžblimy, pschetož tón mólčki na wšchě
praščenja prawe wotmolwjenja dawafche. Duž šo jeho inspektor
woprašča: „Moje džěcžo, cžeje ty šy?“ Šólz woczi k šemi šłoži
a še šylsu we wócžku džesche: „„Mojej staršchej štaj wumrjeloj.““
— „Ale kať dha ty řekafš?“ šo inspektor dale prašchěšche.
„„Bohuwěr““, řekafche wotmolwjenje. „Aj, hlaj tola, kaťke mařch
ty řjane mjeno“, šnapschecžimi pschecželny muž a na njeho ruku
požohnujo položi. „Bohuwěro, haj dowěr šo Bohu šwoje žiwe
dny; sčtož šo jemu dowěri, njebudže k hanibje.“ Ššłowo tehole
lubosčžiweho řnješa Bohuwěr šwoje žiwe dny šašo njesabu. Něť halle
šo jemu jeho kšecžene mjeno prawje rošjafni. Ššchezo jemu jeho
mjeno i namolwjenjom wosta, prawje na Boha twaricž a šo
dowěricž. Wón je na tuto namolwjenje tež pošluchať. Dowěra
na Boha wosta šaložť jeho wafchnja. Šbože jeho žiwjenja šo na
jeho řjane mjeno šakoži.

Š teho je widžecž, kať wjele je na tym ležane, šo dobre
móžne mjeno, kiž ma něšcto cžekne na šebi, pschi kšecženizy šobu
dořtanjeny. Nařchi přjedomnizy šu rořymili, šwojim džěcžom kaťke
mjena dawacz. Ludžo našcheho cžafa njedyrbjeli to šabyčž a
wšchelzy to šašo i nowa wufnyčž.

Wšchelake i bliska a i daloka.

— Wobžarowacz je, šo šo pschezo hiščezje ničžo štalo njeje,
Łuczansku šaru wobšadžicž. Šeno kóždu 3. njedželu tam Delnjo-
Wujesdžanski řnješ duchowny předuje. Druhe njedžele dyrbi šo
tam cžitacz. Šod tajkimi wobštejnosčemi pať niž jeno Łuczanska
wořada, ale tež Delnjo-Wujesdžanska wořada cžerpi. Dotal dyr-
bjesche šamo ta wořada na tutej njedželi šerbskeho řemsčenja paro-
wacz, dokelž řnješ řantor Delnjo-Wujesdžanskeje wořady šerbskeje
řecze móžny njeje a šerbske předomanje cžitacz njemóže. W tym
je šo nětko i najmjeńšcha polěpsčenje štalo, dokelž řnješ wučer
Řencž i Řlětneho tu njedželu do Wujesda pschidžje a šerbske předo-
wanje cžita.

— Wot pruskich šerbskich wučerjow, kiž šu šo we Wojerow-
škej pschihotowarňi na šeminar pschihotowali, je najwjetšči džěl
w němskich šchulach ša wučerjow. To pať njeje šnano wěšte wot-
myřlenje wšchnosčje, ale šchulške wořady dyrbja šo šame staracz
a wšchnosčž wo šerbskeho wučerja, kotrehož šebi řadaja, prošycž,
a wšchnosčž budže wěscže po móžnosčzi kaťke prošty wuřkšchecž.

— Njedželu Łátare řměje šo žyrkwinska wšitazija w Šornjo-
Wujesdžanskej wořadže.

— Šokutny džěń šo šašo kollekta ša šnutsšowne miřionstwo
w Šakškej hromadži. Lecžaze řopjeno ša tu kollektu je šo tež
w šerbskej řeczi cžišchčžake a čhyli Ššerbjo to řopjeno i cžopkeť
wutrobu cžitacz a ruku wotewricž ša wažny škut šnutsšowneho
miřionstwa.